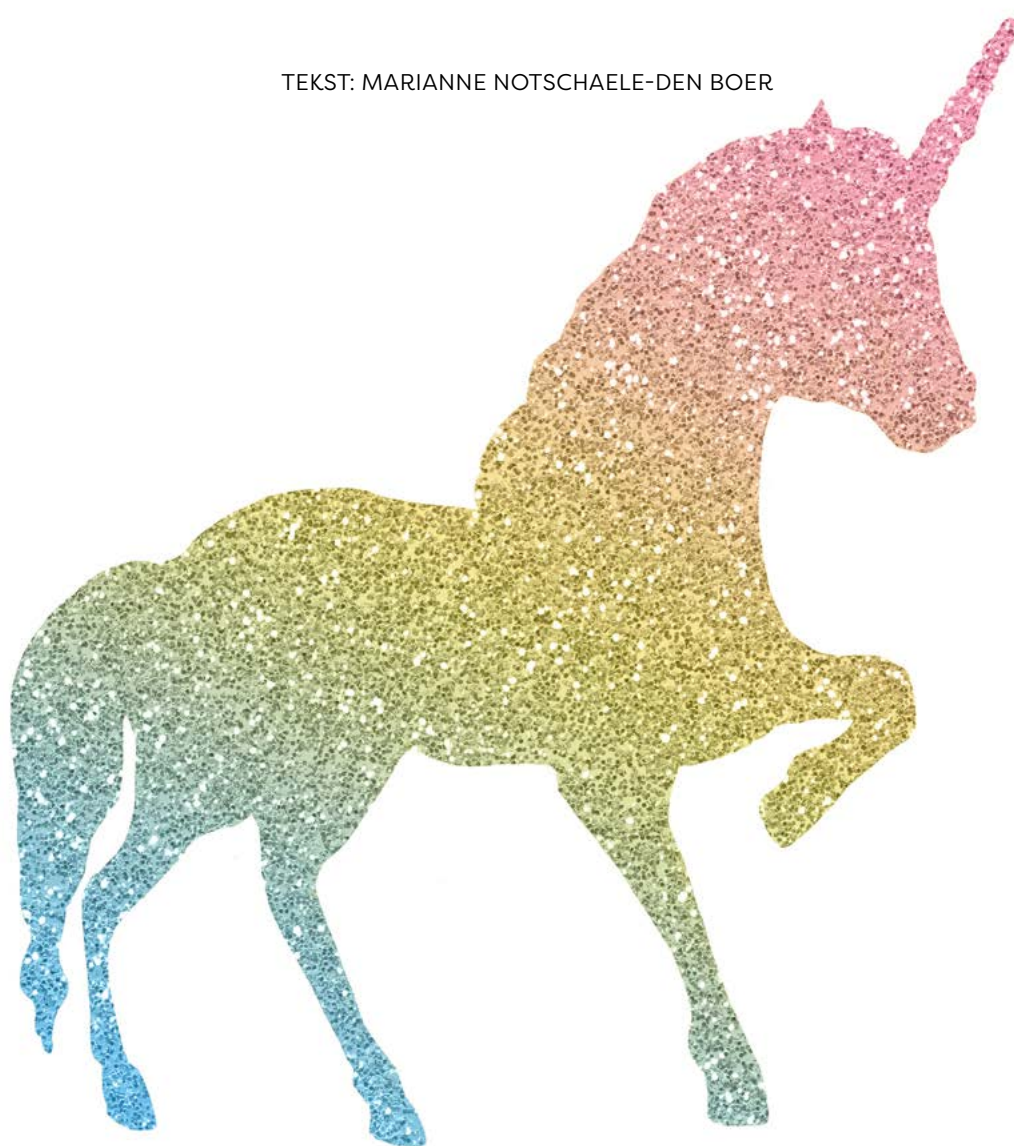

Alweer een eenhoorn

Op meerdere momenten in ons leven komen we voorwerpen, situaties of personen tegen die ons speciaal opvallen. Wanneer dit zich blijft herhalen, kun je je afvragen of alsmat terugkerende zaken vriendelijke berichtjes zijn vanuit het universum. Uitdagingen om iets (nieuws) te leren door zelf op onderzoek uit te gaan. Reïncarnatietherapeute en schrijfster Marianne Notschaele komt plotseling meer dan eens de beeltenis tegen van een eenhoorn. Wat heeft dit mythische paard haar te zeggen? >

TEKST: MARIANNE NOTSCHAELE-DEN BOER

Als jong meisje reed ik paard op een lieve, bruine merrie. Bettina was haar naam. Stapvoets, draf, galop. Leuk, maar een stereotiep paardenmeisje werd ik niet. In galop voelde ik me wel zweven in het zadel, dat was fijn. Meer nog herinner ik me hoe Bettina stonk van het zweet na afloop van een lange rit in de bossen, hoe horzels ons lastigvielen en dat het lang duurde voordat de merrie weer afgedroogd en schoongeborsteld op stal stond. Aardse donkere geuren. Verre van sprookjesachtig. Paarden zijn intelligente dieren. Vurig, krachtig, sterk. Maar ik heb er weinig mee. Met eenhoorns ook niet. Toch geloof ik zeker dat paarden met lange spiraalhoorns op het voorhoofd hebben bestaan. Deze diersoort stierf uit, de herinnering eraan bleef. Dieren als de oryx, impala, gems en geit lopen nog steeds rond met twee hoorns op hun kop. Aan edelherten en elanden met hun wijdvertakte hoorns zijn we gewend. De witte neushoorn met enkelvoudige stompe hoorn is bijna uitgestorven. De eenhoorn achterna.

Eenhoornpoeder

Iedere keer als ik in Den Bosch over de Markt loop, valt mijn oog op een bronzen beeld van een eenhoorn, dat boven de toegangsdeur van een apotheek is geplaatst. Apothekers verkochten in de Middeleeuwen en de Renaissance 'eenhoornpoeder', verpulverd hoorn dat magische krachten zou bezitten. Voor zover we nu kunnen achterhalen, ging het indertijd om vermalen hoorn van een tandwalvis of neushoorn. Uit gewoonte kijk ik bij het passeren van het apotheekgebouw naar het ranke en sierlijke beeld op de gevelrand. De goudkleurige lange spiraalhoorn op het hoofd van dit groen uitgeslagen paardenbeeld schittert soms in het zonlicht. Deze eenhoorn fascineert me, ondanks dat ik mythische sneeuwwitte paarden met lange hoorns op het voorhoofd vind thuishoren in sprookjesboeken. Eenhoorns rangschik ik onder een uitgeroeide diersoort óf onder fantasiewezens, net zoals ik engelen jarenlang naar het rijk der fabelen verwees. Bij engelen bleef ik uit de buurt, totdat ik ze zo vaak op mijn bewustwordingsroute tegenkwam dat ik hun bestaan niet langer ontkende. Hun persisterende aanwezigheid resulteerde in het accepteren dat spirituele helpers bestaan en uiteindelijk schreef ik daar een boek over*. Een artikel maken over eenhoorns, ik dacht het niet! Echter, schrijven is voor mij als ademen. Onderzoeken, leren en hopen dat daarnaast anderen wat hebben aan mijn verhalen. Dus...

Bedolven onder eenhoorns

Afgelopen zomer waren reizen naar het buitenland afgelast en uitgesteld door Covid19/Corona-restricties. Gelukkig kun je net zo goed vakantie vieren in Nederland. Mijn partner en ik wandelden daarom in pittoreske Hollandse stadjes, bekeken daar oude gebouwen, bezochten musea. Tijdens het fotograferen van prachtige panden en historische gevels in Heusden kom ik een schitterend uithangbord tegen. Met mijn smartphone zoom ik in en zie dat het om een afgebeelde witte eenhoorn gaat. Grappig, denk ik, want ik heb niets met eenhoorns. Een week later

'Eenhoorns zijn antigif tegen ziekten en angsten'

zie ik 'toevallig' een ander uithangbord, in Zaltbommel. Met daarop eveneens een geschilderde eenhoorn. Daarna is het hek van de dam. Werkelijk o-ve-ral kom ik eenhoorns tegen! Natuurlijk waren ze er altijd al, maar nu vallen ze me voor het eerst op. Mijn aandacht wordt getrokken naar objecten in de vorm van een eenhoorn, voorwerpen met afbeeldingen van eenhoorns erop. Eenhoorns in het wit, goud, in regenboogkleuren. Met en zonder vleugels. Een metersgroot plastic opblaasbaar zwembakken in de vorm van een eenhoorn. Kinderboeken met op de cover witte en gekleurde eenhoorns. Glazen sneeuwballen met regenboogkleurige eenhoorn-tjes. Pluchen eenhoornspeelgoed-dieren. Notitieblokken, schriften, agenda's. Het paardenhoofd met lange puntige rechte hoorn siert een enorme hoeveelheid voorwerpen. Bekers, brodtrommels, tubes handcrème, T-shirts, tasjes. Op de vreemdste plaatsen loop ik tegen eenhoorns aan. Het begint me te irriteren. Wat moet ik met dat beest? Op Facebook plaats ik een berichtje: wat wil het me zeggen, als zo'n magisch dier mijn leven binnendraaft? Een lawine aan eenhoorn-emoji's en -gifjes is het gevolg. Een eenhoornkaart in de brievenbus, een eenhoornsleutelhanger als cadeautje. De sleutel tot wat?

Vriendin Inge zendt een berichtje via Messenger: 'Eenhoorns hebben ineens iets van kitsch gekregen, omdat er een enorme marketing op is losgelaten en ze in kinderachtige vormen in zwembanden, knuffels en dergelijke verschijnen. Maar het zijn natuurlijk magische fantasiedieren, al geloof ik ook dat fantasie niet bestaat en dat alles wat wij denken te fantaseren ooit echt heeft bestaan of bestaat. Kijk maar eens naar die wonderlijke diertjes zoals zeepaardjes, die diep in de oceaan leven. Vanuit die theorie zouden er eenhoorns geleefd moeten hebben.' Mee eens. Zeepaardjes vind ik op zijn minst net zo bijzonder als eenhoorns. Ik denk aan illustrator Ferdy Remijn die in Oostburg woont en zeehoorns tekent. Een door hem verzonnen kruising tussen eenhoorn en zeepaard. Dubbele magie.

De eenhoorn boven de apotheek in Den Bosch

Tussen de wenkbrauwen

Vriendin Willemijn post op Facebook onder één van mijn berichtjes: ‘Het slanke witte paard met de hoorn op zijn voorhoofd staat symbool voor verlichting en verfijnde schoonheid. Dromen waarin een eenhoorn voorkomt, brengen groot geluk op je pad dat van allerlei aard kan zijn. Eenhoorns zijn antigif tegen ziekten en angsten. Wanneer een eenhoorn in een meditatie of een droom verschijnt, kun je zachtheid, tederheid en schoonheid in je leven gebruiken.’ Verlichting en schoonheid is welkom. Ik zit midden in een grootscheepse verbouwing en ben omgeven door chaos en troep. Ze vervolgt: ‘Heb je je ooit afgevraagd waarom de hoorn van een eenhoorn vastzit op zijn voorhoofd? Tussen de wenkbrauwen, waar het derde oog zich bevindt. Het derde oog is een van de zeven chakra’s en wordt geassocieerd met intuïtie, verlichting en hoger bewustzijn.’ O ja, dat derde oog... dat is waar. Glad vergeten. Drukdoende met geregel voor de verbouwing houd ik me nauwelijks bezig met helderzien en derde ogen. De praktijk is tijdelijk gesloten. Vrijaf van paranormale waarnemingen.

Lang geleden, in een Keltisch vorig leven waarin ik over

helderziende gaven beschikte, was ik een meisje dat intuïtief meer waarnam dan anderen. Het lichaam dat ik toen had was lang en dun, mijn huid wittig, mijn haren oranje-rossig. Vergeleken bij de rest van de stamleden viel ik op. Door hoe ik er als schriekop uitzag, maar ook door rare dingen die ik deed. Waarschuwen voor naderend gevaar zodat iedereen tijdig kon schuilen. Aankondigingen van hevige slagregens en stormen, voorspellingen over lange periodes van droogte. In geval van voedselschaarste was het verstandig etensvoorraden aan te leggen. Als me gevraagd werd hoe ik aan die informatie kwam, wees ik naar mijn eigen voorhoofd tussen mijn ogen, en zei: ‘Dáár zie ik het gebeuren!’ Of dat achteraf bezien een verstandig antwoord was... Op een dag werd ik vastgebonden op een metersgroot ovale stuk rotssteen, dat wat weg had van een hunebed. Volgens stamgebruik was het de hoogste tijd om de weergoden gunstig te stemmen. Het beste offer dat ze konden brengen, was ik. Iemand die in contact stond met twee werelden en boodschappenmeisje was tussen de weergoden en stamleden. Na het eten van een verdovend kruidenpapje werd ik pijnloos geofferd. De stamoudste stak een lange spiraalvormige bronzen dolk in mijn hart én daarna in mijn voorhoofd, net boven >

mijn ogen. Een perfect offer voor de weergoden: een jonge maagd die alles wist over weersveranderingen. Na mijn sterven zag ik met mijn zielsogen het lichaam liggen dat ik verliet, van bovenaf. Een dood, mager, spierwit uitzierend meisje, waarvan beide ogen waren uitgestoken. De dolk zat nog vast in het voorhoofd en het heft blonk in het zonlicht. Heb ik een hekel aan eenhoorns omdat de gouden hoorn op het voorhoofd van een maagdelijk wit paard me onbewust doet terugdenken aan de glimmende dolk in het hoofd van het geofferde meisje? Zou kunnen.

Galopperende eenhoorns

Heb ik meer onbewuste herinneringen aan vorige levens die ervoor zorgen dat ik eenhoorns liever omzeil? Ik roep de Amerikaanse regressie- en hypnotherapeut Brian Weiss erbij. Virtueel gesproken dan. Google zijn 'past lives regression' meditatie en ga er een half uur voor zitten. Het levert een schat aan indrukken op. Van alles door elkaar...

Herinneringen aan een leven op de prairie. Als donkergetinte, magere jongen. Ik zie mezelf rennen tussen hoog wuivend gras. De jongen wordt aangevallen door een antilope. Met flinke verwondingen tot gevolg. De conclusie van de jongen: grote dieren met hoorns zijn levensgevaarlijk. Oppassen! Voortaan voorzichtiger dan eerst gaat de jongen, nadat zijn wonden geheeld zijn, weer op jacht. De

'Heb ik een hekel aan eenhoorns omdat de hoorn me onbewust doet terugdenken aan de dolk in het hoofd van het geofferde meisje?'

hoorn van een ander gedood dier gebruikt hij om geluid mee te maken om in gevaarlijke situaties anderen te waarschuwen.

Ik zie een schitterend groen heuvellandschap voor me, heel lang geleden. Bevolkt met bizar uitzierende dieren. Ogenblikkelijk schiet de therapiecliënt in mijn gedachten, die tijdens een regressiesessie vertelde over een van zijn voorgaande levens in pré-Atlantis-tijd, waar hij experimenteerde met het creëren van nieuwe wezens. Naar willekeur 'knutselde' hij met energie- en gedachtenkracht de meest vreemdsoortige exemplaren. Streepjes hier, andere kleuren daar. Ontwierp en creëerde dieren met grote hoeven, kleine hoeven. Korte oren, lange oren. Hij veranderde, omdat hij daar zelf zin in had, koppen in lengte en breedte; gaf ze de ene keer rechte hoorns, de andere keer gekronkelde. Vergat daarbij hun welzijn.

Een flits uit een vorig leven. Middeleeuwen. Ik ben een vrouw. De kleding die ik draag voelt zwaar aan. Ik loop chagrijnig te dwalen in een somber uitzierend kasteel en bekijk bordeauxrode en groenige wandtapijten. Op een van de geborduurde tafereelen heeft een paard van gestikt zilverdraad een lang puntig voorwerp op het hoofd. Ik bekijk het zilverkleurige dier en vraag me af of zulke viervoeters bestaan. De werkpaarden van het kasteel zijn lompe en plompe, stevig van bouw en bruin gekleurd. Zouden paarden met één hoorn in een ander land leven? De titel van een gelezen historische roman valt me in: *De jonkvrouw en de eenhoorn* van Tracy Chevalier, een boek over middeleeuwse wevers van wandtapijten. De titel en inhoud spraken me aan, maar ik worstelde me door het boek heen. Zocht naar iets dat ik tijdens het lezen niet vond. Mijn eigen herinneringen.

Ik neem het beeld waar van een foetus in een baarmoeder. De navelstreng spiralend om de nek van het kindje. Is de eenhoorn met zijn spiralende hoorn een spirituele aankondiging van 'geboorte', een nieuwe periode die aanbreekt?

Plots zie ik galopperende witte paardenbenen. De hoeven raken nauwelijks de met gras bedekte bodem. Natuurgeluiden. Bloemen. Veel groen, roze en geel. Ik heb het gevoel dat ik een tamelijk kleurloos half doorzichtig energiewezen ben dat boven een heuse eenhoorn hangt en meedeint op diens galopperende bewegingen. Ik zweef naar beneden, maak een snelle duikvlucht in de aura van het dier en maak contact met hoe de hoeven over de grond suizen. Een aarzeling. Wel of niet versmelten met het energieveld van dit onbekende dier? Ik beweeg weer omhoog en zweef weg. Zie van bovenaf een grote kudde sneeuw witte paarden die lange punthoorns op het hoofd hebben zitten. Dit voorbije leven als energiewezen voelt extreem oud aan. Alsof het de bedoeling was om contact te maken vanuit een andere dimensie met dieren op aarde, om te ervaren dat alle wezens in het heelal bestaansrecht hebben. Het gebied waar de kudde eenhoorns in ronddraaft en galoppeert, is aangenaam warm en vochtig. Ongerepte natuur. Wonderschone groene heuvels, bergen. Een Shangri-La, een aards paradijs.

*‘Op de vreemdste
plaatsten loop ik tegen
eenhoorns aan. Het begint
me te irriteren. Wat moet
ik met dat beest?’*

Marianne Notschaele-den Boer

Geestenwereld & magisch geloof

Vriendin Esther appt: ‘Volgens mij zijn eenhoorns altijd onzichtbare mythische wezens geweest uit de geestenwereld waarin de zieners konden reizen. Het heeft te maken met het toekennen van krachten aan dieren, zoals de indianen dat doen met hun totemdieren, dat zijn soms ook mixdieren.’ Dit klinkt me logisch in de oren. Sjamanen die transparante eenhoorns ontmoeten in de droomstaat. Esther tipt een film: ‘*Winter’s Tale*, die moet je een keer gaan zien! Fantasy inclusief reïncarnatie en divinatie, en zo stijlvol. Met een eenhoorn.’ De filmtrailer (2014) ziet er inderdaad verleidelijk mooi uit. Ik app terug: ‘Ik maak een artikel over mijn eigen zoektocht naar de betekenis van de eenhoorn, deze input van jou weef ik daar ook in. Meer om lezers te laten nadenken, en mezelf. Ik heb de wijsheid niet in pacht. De eenhoorn kan voor iedereen wat anders betekenen.’ Esther: ‘Dat vind ik een mooie invalshoek.’ Door het schrijven over mogelijke betekenissen van de eenhoorn, draag ik vast mijn steentje bij aan de ontrafeling van het wel of niet bestaan van dit magische witte paard.

Vriendin Willemijn stuurt een linkje naar een Engelse Facebookpagina waar de eenhoorn centraal staat. De ene tekst over de betekenis van ‘het tegenkomen van een eenhoorn’ is nog fraaier dan de andere. Iets te Amerikaans, naar mijn zin. Toch voel ik ergens herkenning op zielsniveau en denk ik erover na. ‘*You are a gifted healer with powerful psychic or intuitive abilities. You’re being encouraged to deepen your self-healing journey or to develop your gifts and take them to an even higher level.*

It hasn’t always felt safe to be magical and powerful... Your physical body and aspects of your soul may hold memories of being persecuted in past lives. Influences from previous incarnations may cause you to doubt your gifts or shrink from your abilities. You may find it hard to talk about what you do or to “own” your brilliance.’ Okay, universum: bericht ontvangen en begrepen. Nu nog ernaar handelen. De tekst eindigt, vrij vertaald, met: ‘De magische eenhoorn moedigt je aan om in jezelf te blijven geloven. ‘Geloof in jezelf en in je helende gaven. Ga erop uit, laat je licht schijnen en laat jouw hart je gids zijn om de bijzondere heler te worden die je hoort te zijn.’ Een algemene spirituele boodschap, die veel gevoelige personen zal aanspreken. Of dat bericht nou van een eenhoorn afkomstig is of niet.

Nu dit verhaal klaar is, trekken eenhoorns niet langer mijn aandacht. Eenhoornafbeeldingen zijn nog steeds overal te vinden, maar ik struikel er niet meer over. Op naar een volgend leermoment. Ik ben benieuwd wat of wie ik ‘irriterend vaak’ ga tegenkomen, net zolang totdat ik de (spirituele) boodschap doorheb. Ik kan nogal hardleers zijn. Niet voor niets had ik tientallen eenhoorns in korte tijd nodig voordat ik mijn persoonlijke speurtocht aanving. *Guess what...* ik begin de eenhoorn een schitterend dier te vinden. Fantasie of realiteit, als het jouw leven binnen galoppeert, doe ermee wat je wilt! •

(*) Het e-book *112 Engel! Wonderlijke hulp uit onverwachte hoek* kun je gratis downloaden via de website van Marianne Notschaele.